

Kampen om
TUSENVÄRLD

Stevali Barn

Visionsvägen 13, 39360 Kalmar

info@stevali.se

www.stevali.se

Kampen om Tusenvärld – Dunkelstjärnan

© Stevali Barn och Joseph A. Davis 2021

Andra upplagan

ISBN 978-91-88639-96-7

Text: Joseph A. Davis

Illustrationer: Yulia Ryabtseva

Omslagsillustration: Therése Larsson, Tess of Sweden

Språkgranskning och korrekturläsning: Louise Bonta

Grafisk formgivning och produktion: Alan Maranik

Tryck: Print Best, Estland 2021

För all reproduktion av text och bilder
krävs upphovsmannens tillstånd.

Läs gärna mer om Joseph A. Davis
och hans böcker på *trolyrien.com*.

Dunkelstjärnan
Joseph A. Davis

STEVALI^{BARN}

1.

När flyktingpojken Kasir presenterades för klassen i februari visste Julia direkt att det var någonting med honom som inte stämde. Det var inte hans utseende, även om hans breda, mörka ansikte, hans raka, svarta hår och hans smala, bruna ögon skilde sig från de flesta i 6B. Det var inte heller hans kläder, även om Julia tyckte att de kändes lite nyare och finare än de borde vara. Det var inte ens det faktum att han var en flykting – hon kände ett par flyktingtjejer som gick i 6A, och Kasir var inte alls som dem. Han var inte som någon annan Julia någonsin hade träffat. Men det var inte förrän i april hon kunde sätta fingret på varför.

Det började som en vanlig skoldag: den tystlåtna flyktingpojken satt och struntade i Ulf's mattelektion och tecknade i sitt häfte. Som vanligt kunde Julia inte låta bli att snegla på den vackra scenen som höll på att ta form på papperet. *Han tecknar för snabbt – han kommer att göra ett misstag när som helst*, tänkte hon medan ett tecknat slott med fem torn växte fram ur en äng. Gräset runt omkring såg så verkligt ut att Julia nästan kunde känna det under sina fötter. En trädgård med

blommor och fontäner dök upp kring slottet medan Kasirs penna flög över papperet. Skogar, sjöar och berg bredde ut sig mot sidans fyra kanter. Närmare slottet saktade pennan ner medan Kasir ritade en man och en kvinna klädda i fina, långa dräkter som stod och höll varandra i hand. De hade samma raka, svarta hår som Kasir, samma breda ansikten och smala ögon. De var den vackraste delen av hela bilden.

Julia insåg att hon hade låtit sig distraheras av Kasir ännu en gång. Med en suck vände hon sig mot tavlan där Ulf höll på att rita siffror. Hon hann nätt och jämnt uppfatta att det handlade om division innan ljudet av Kasirs penna plötsligt hördes högre och snabbare. Julia kastade en blick på hans teckning och förfasades. Han höll på att förstöra alltihop! Hans penna rörde sig snabbare, och tecknade flammor slickade de fem tornen. Svart, tjock rök steg mot himlen.

”Sluta med det där”, sa Julia tyst. Orden lät skarpare än hon hade tänkt sig, men då växte hennes känslor ikapp och plötsligt brann ilskan i henne, lika häftigt som den tecknade eldsvådan som höll på att förstöra den vackra scenen.

Han gjorde något misstag för att han tecknade för snabbt, tänkte hon. Och nu vill han gömma det genom att förstöra teckningen. Han försöker visa hur duktig han är, låtsas att han aldrig gör fel. Fast besluten att inte visa att hon brydde sig suckade Julia ljudligt. ”Kasir, kan du inte sluta klottra och lyssna på lektionen i stället?” väste hon. ”Du kommer aldrig att lära dig någonting om du bara

sitter och klottrar hela tiden.” Hon var mycket noga med att använda ordet *klottra*. Om han fiskade efter beröm skulle han absolut inte få det av henne.

Nu, som alltid, lyssnade Kasir inte på henne. Han var helt fast i sin låtsasvärld som han höll på att förstöra. Flammorna spred sig till trädgården. Röken bredde ut sig och vred sig i konstiga former, som drakar och jättar gjorda av svarta moln. Som en levande skugga växte en lång mansfigur fram ur röken och tornade upp sig över mannen och kvinnan.

”Jag sa sluta med det där!” viskade Julia lite högre, medan rökmannen skickade ut svarta tentakler som täckte över de två vackra människorna.

En vattendroppe dök upp på papperet där de två människorna hade försvunnit. Den glänste i solljuset som föll in genom klassrummets stora fönster. Julia tittade på Kasir och upptäckte förvånat att en tår rullade nerför hans kind medan han täckte hela teckningen med svart rök. Julia kom av sig och glömde sin irritation. ”Kasir?” sa hon osäkert.

”Nu får vi låta varandra lyssna på mattelektionen”, sa Ulf med sin stränga röst. Han sa inte Julias namn och tittade inte på henne, men alla visste att det var henne han menade. Hennes kinder brann av förnedring medan läraren vände sig tillbaka till tavlan för att rita fler siffror. Då hörde Julia fnittret och uppfattade ordet ”pojkvän” från hästtjejernas hörn av rummet, och allt blev tusen gånger värre. Naturligtvis sa Ulf inte åt dem. Han sa aldrig åt dem.

Jag gör bara det Ulf har sagt att jag ska göra, tänkte Julia förbittrat och låtsades vara djupt intresserad av siff-rorna på tavlan. Det var Ulf som hade flyttat henne till bänken bredvid Kasirs och bett henne att hjälpa honom – en uppgift som var svår och otacksam nog utan att hon dessutom måste bli straffad för det.

”Fröken”, sa Tony, klassens pajas, i en överdrivet gnällig röst. ”Kasir gråter.”

Ulf vände sig mot Tony som om han tänkte säga något strängt. Sedan märkte han att Kasir faktiskt grät och kom av sig. ”Nå, öh ... Ibland gråter man bara, det är inget konstigt med det. Men vi får låta honom vara ifred. Tänk inte på honom, tänk på dig själv och på matteprovet. Vi kommer att få anledning att gråta allihop om vi inte har lärt oss det här till provet.” Han försökte le, men det såg mer ut som en ansträngd grimas. Ingen skrattade åt skämtet. Vanligtvis skulle Julia ha skrattat lite för att vara snäll, men inte den här gången.

Ulf harklade sig. ”Hur som helst. Som jag höll på att säga ...”

Just då gick brandlarmet igång. Alla ryckte till då det högljudda tjetet skar igenom mattelektionens relativa tystnad. Kasir tittade upp från sin teckning och mötte Julias blick. Hans glänsande mörka ögon var stora av förvåning. ”Vad?” Det var nog första ordet han hade sagt på hela dagen. Han uttalade det inte helt rätt – mer som ”Wahd?”, men Julia förstod vad han menade.

”Det är brandlarmet”, förklarade Ulf hastigt och närmade sig deras skolbänkar. ”Det ska gå igång om det börjar brinna i skolan – du vet, eld, rök – men det här är nog bara ett test. Det är inte ... Kasir, vänta!”

Men pojken hade redan rest sig ur sin stol vid ordet ”rök” och nu sprang han ut ur klassrummet.

Julia satt och stirrade, helt chockad, mot dörröppningen där Kasir hade försvunnit. Det var inte bara det att han hade sprungit iväg så plötsligt. Det var inte heller det märkliga faktum att hon hade sett honom dra fram en smal målarpensel ur sin ficka när han rest sig. Det som chockat henne mest var att det rök om penseln.

I ett förvirrat ögonblick fick Julia den olustiga känslan att det var den tecknade elden som hade spritt sig till penseln och triggat igång brandlarmet. Sedan skakade hon bara på huvudet. *Jag måste ha sett fel*, tänkte hon. *Jag tittade på teckningen och hörde brandlarmet, och mina ögon spelade mig ett spratt*. Men den olustiga känslan dröjde sig kvar.

”Okej, klassen!” ropade Ulf över brandlarmets tju-tande. ”Nu får vi resa oss lugnt och sansat och gå ut till vår samlingsplats på skolgården.”

”Men fröken, Kasir har ju stuckit!” protesterade Tony.

”Bry dig inte om det, Tony”, sa Ulf strängt. ”Du får bry dig om dig själv. Och ni får lämna era grejer allihop”, tillade han. ”Vi ska ut på skolgården direkt – snabbt och effektivt.”

Medan stolar skrapade mot golvet och eleverna ställde sig upp vände sig Ulf till Julia. ”Kan inte du se om du kan hitta Kasir? Du vet var vi ska samlas sedan. Du får visa honom.”

Julia försökte intala sig själv att det var irritationen mot Kasir och Ulf som gjorde att hon ville vägra. Men den brinnande frustrationen hade släckts fullständigt av en kall känsla som vred sig djupt i maggropen på henne.

Hon öppnade munnen för att vägra, men för sent. Ulf hade gått vidare och höll på att säga åt Tony. Motvilligt reste Julia sig. *Jag såg fel*, intalade hon sig själv och försökte tränga undan minnesbilden av den rykande penseln medan hon skyndade ut i korridoren.

2.

Ute i korridoren blandades brandlarmets tjutande med det stigande larmet av en massa fyror vars lärare försökte få dem att tyst och effektivt gå mot utgången.

”Julia! Julia!”

Edvins rufsiga bruna kalufs guppade upp och ner där han hoppade bland de andra fyror. Hans blå ögon glittrade muntert.

I ett ögonblick glömde Julia Kasirs rykande pensel och stönade högt. Hon hade sagt åt Edvin att inte prata med henne i skolan. Det var svårt nog att passa in utan en hyperaktiv lillebror som alltid ville vara med henne.

Hon låtsades inte se honom och skyndade längs korridoren åt andra hållet. Men hans rop hade redan dragit till henne oönskad uppmärksamhet.

”Julia!”

Det var Manuela, bildläraren som alltid brukade vara så glad att se Julia och hennes teckningar. Nu såg hon allt annat än glad ut. ”Du går åt fel håll.” Den moderliga kvinnans röst, med dess exotiska brytning, var hård och bestämd.

”Det var Ulf som sa att jag måste hitta Kasir”, sa Julia och försökte att inte låta för gnällig inför sin favoritlärare. Men det var svårt. Det var så orättvist att två olika lärare skulle bli arga på henne på grund av Kasir på en och samma dag.

Manuelas mörka ögon smalnade. ”Jag tror att Kasir kan ta hand om sig själv”, sa hon.

Vad jag önskar att det var sant, tänkte Julia. ”Snälla, Manuela”, sa hon. ”Det var Ulf som sa att jag skulle.”

”Det låter mycket konstigt”, sa Manuela. ”Men om du ... Erik?” Hon vände sig om för att konfrontera en stor, blond pojke som hade tagit en liten flickas mobiltelefon och höll på att vifta med den över hennes huvud. Flickan hoppade och skrek som om hon såg framför sig ett dystert och tomt liv utan sin kära mobil och fick panik.

Hon vill inte bli som jag, tänkte Julia och tog tillfället att fly. Mobiltelefoner var en av de tusen sakerna som Julias mamma hade bestämda åsikter om. Som snygga kläder, ridlektioner, biobesök och allt annat som alla andra tjejer sysslade med. ”Det kostar pengar”, brukade mamma säga om allt sådant. Och så undrade hon hela tiden varför Julia bara satt i sitt rum, läste och tecknade och inte hängde med några kompisar längre.

Julia rundade ett hörn och kom på att hon kanske borde ha frågat Manuela om hon hade sett åt vilket håll Kasir hade sprungit. Klippåsskolan var den största mellanstadieskolan i kommunen, med två våningar och en massa korridorer. Han kunde vara var som

helst. Kanske hade han gått ut till skolgården med de andra. Tanken kom nästan som en lättnad. Julia var inte alls säker på att hon ville träffa Kasir ensam just nu.

Men sedan rundade hon ännu ett hörn och fick syn på honom. Den svarthåriga pojken stod vid en rad med skåp och tittade runt i förvirring på alla elever som gick förbi. I den här korridoren var det mest sexor, alltså var det inte samma kaos som bland fyrorna.

I högerhanden höll Kasir sin pensel i ett krampaktigt grepp. Till Julias lättnad såg den helt vanlig ut, utan vare sig rök eller något annat som tydde på att han hade tänt eld på den. Penseln var faktiskt mycket fin, med ett smalt skaft i mörkbrunt trä och en fin, svart borst. *Jag såg bara fel*, tänkte hon och drog en suck av lättnad.

”Kom, Kasir!” sa hon. ”Vi måste gå ner till samlingsplatsen.”

Pojken vände sin förvirrade blick mot henne. ”Rök?” sa han och viftade frågande med sin fria hand.

Julias blod frös till is och för ett hemskt ögonblick trodde hon att han pratade om sin pensel. Sedan skar brandlarmets tjutande genom hennes tankar och hon skakade av sig det löjliga missförståndet. ”Nej, det finns ingen rök”, sa hon. ”Och ingen eld heller. Skolan brinner inte, det är bara på låtsas. Det är en övning. Vi ska bara gå ut och träffas vid samlingsplatsen.”

”Låssas”, sa Kasir och verkade äntligen förstå. ”Inte rök.” Ordet rök lät konstigt i hans mun. Han

småskrattade och såg lättad ut. Sedan stoppade han ner penseln i byxfickan.

”Kom”, sa Julia. Hon tänkte på hur han hade gråtit förut och med en viss ansträngning lyckades hon tala i en mjukare ton. ”Vi ska ner till samlingsplatsen.”

Kasir visslade en låg ton innan han nickade och följde efter henne. Ibland gjorde han så.

”Om du slutade vissla så där skulle folk sluta reta dig för det”, sa Julia medan hon ledde honom nerför trappan. ”Det är inte normalt. Du förstår, normalt? Om man vill passa in får man försöka vara som alla andra.”

Kasir svarade inte.

Julia bävade inför bildlektionen efter brandövningen. Men när hon kom in i bildsalen var Manuela sitt vanliga, muntra jag. Hon sa inte någonting om att Julia hade smitit.

”Välkomna allihop!” sa Manuela när alla sexor hade satt sig vid sina långbord. Som vanligt fick Julia sitta bredvid Kasir. Men lättnaden över att Manuela inte var arg på henne gjorde att hon inte ens brydde sig om honom. Julia blev till och med glad när hon såg alla färgpennor, kriter, penslar och färger som stod redo på bordet. Hon älskade att måla. Och hon älskade att få beröm av Manuela för det.

”Idag ska vi göra något alldeles speciellt”, sa Manuela som stod längst fram i rummet och höll i

en gräddfärgad mapp. ”Som ni vet är det snart påsk, och precis som varje år betyder det att vi ska ha en bildtävling.”

Julias hjärta skuttade av glädje. Hon hade kommit på andraplats i tävlingen i fyran och vunnit den i femman. Ifjol hade hennes teckning av en påfågel som kläcktes ur ett juveltäckt ägg alltså varit i tidningen och hängt i biblioteket. Hon hade fått mycket beröm av lärarna, och till och med hästtjejerna hade varit avundsjuka på henne för en gångs skull. Hon älskade bildtävlingen.

”Påsk?” sa Kasir bredvid henne. Han talade ännu långsammare än vanligt, som om han smakade på ordet.

Julias hjärta sjönk. En del av henne ville säga åt honom att strunta i det precis som han struntade i det mesta i skolan. Varför kunde han inte bara sitta och ignorera läraren och teckna som vanligt? Fast det här handlade ju om att teckna.

Längst fram i rummet öppnade Manuela sin mapp och började visa upp foton på fåglar och kaniner – stora, vackra närbilder. ”De här ska ni få studera och utgå ifrån”, sa hon. ”Er utmaning i år är realism. Om ni vill ha en utmaning. Annars får ni måla fritt, som ni vill. Men nu när ni är äldst i skolan och när jag vet att vi har så många duktiga konstnärer här ...” Manuela log sitt speciella leende, det som Julia brukade sola sig i. Nu hamnade det leendet på Kasir.

Det var som om ett åskmoln växte upp över Julia och blockerade solen. *Varför måste alla vuxna vara*

sådana mot Kasir? tänkte hon upprört. Han bryr sig inte ens, och han försöker aldrig. Varför ska det vara synd om honom hela tiden?

Julias mamma hade en gång sagt att Kasir måste ha råkat ut för något otäckt i sitt hemland – att det var därför han hade blivit tvungen att flytta till Sverige, och därför han aldrig ville prata. *Men han är inte den enda som har haft det svårt*, tänkte Julia. Hon fingrade på ringen som hängde på en kedja runt halsen, ringen som var för stor för hennes finger. Medan hon smekte ringens svala yta drabbades hon av minnen av sjukhuslukt och svartklädda vuxna i en kall kyrka. Plötsligt hade hon glömt allt som hade med Kasir och bildtävlingen att göra.

Det var inte förrän Manuela hade pratat färdigt som Julia släppte ringen och kom tillbaka till verkligheten. Nu hade hon en bildtävling att vinna. Hon gick fram och valde en mycket vacker bild av en tukan. Om hon kunde välja en fågel som var vackrare än Kasirs, då skulle hon kanske ha en chans. Tänk om hon kunde övertyga honom att välja en ful fågel ...

Men Kasir brydde sig inte ens om att välja någon fågelbild. Han satt bara och började teckna, i blyerts som vanligt. Kanske skulle han göra något misstag eller låta bli att färglägga bilden. En landskapsbild skulle det bli, såg Julia medan klippor och en liten kulle växte fram under pojkens penna. Än så länge var den inte ens vacker. Fast mycket realistisk var den, och det var ju utmaningen.

Julia granskade sitt tukanfoto och började fundera över färger. Skulle hon försöka sig på akvarellfärger? Manuela älskade akvareller, fast det var alltid riskabelt. Så lätt att göra fel och så svårt att rätta till.

Till slut bestämde sig Julia för att använda färgpennor och började välja pennor som skulle passa de exotiska nyanserna på tukanens fjädrar. Tyvärr var ingen penna helt perfekt. Men efter en lång övervägning mellan två olika nyanser av gröngult hade hon äntligen samlat några lämpliga färger. Hon letade efter en vanlig blyertspenna för att börja skissa.

Medan hon sträckte sig förbi Kasir för att hämta blyertspennan föll hennes blick på hans teckning. Den var mycket mörk, med tunga, svarta moln som påminde om rökmonstren som han hade förstört sin förra teckning med. Julia skymtade vingar, tänder, ögon och horn bland de mörka massorna. Molnen, eller monstren, gjorde hela himlen mörk – förutom på ett enda ställe mitt i teckningen där en ljusstråle trängde igenom. Ingen sol syntes till; i stället verkade ljusstrålen tränga sig uppåt, ur någonting som liknade bokstaven "t" som stod på den lilla kullen. Kasir visslade tyst för sig själv medan han saktade ner och jobbade på den t-formade figuren.

Snart hade det blivit Jesus som hängde på korset, plågad och blödande.

Julia drog en suck av lättnad. Kasir hade missförstått hela grejen. Det skulle vara en *påskbild*, med söta, knubbiga kycklingar eller muntra kaniner, med

blommor och solsken och godis – inte en sådan mörk, religiös bild. Något sådant skulle man aldrig visa i tidningen eller hänga på väggen i biblioteket.

”Oj”, sa Manuela som dök upp bakom dem och tittade över axeln på Kasir. Julia väntade spánt på att hon skulle säga ”Ja, så kan man också teckna” eller något annat som visade hur olämplig bilden var. Men i stället berömde hon känslan som Kasir hade fångat i bilden. ”Man kan nästan känna smärtan – men sedan det där mäktiga ljuset! Kontrasten mellan mörkret och ljuset är helt underbar. Har du hittat på den här bilden helt själv?”

”Nej, Manuela”, sa Julia snabbt. För nu kände hon igen bilden från sexornas besök i kyrkan igår. Prästen hade stått och pratat om påsken i det stora, ekande rummet medan sexorna hade grejat tyst med sina mobiler. Kasir hade för en gångs skull lyssnat uppmärksamt. Han hade stirrat med vidöppna ögon när prästen hade pekat på en tavla som hängde i kyrksalen och sagt någonting om världens ljus. Julia trodde att det hade varit någonting i stil med att ljuset seg-rar över mörkret eller något sådant. Och den tavlan hade sett nästan exakt likadant ut som Kasirs teckning. Förutom molnen.

”Det är en tavla som hänger i kyrkan”, förklarade Julia. ”Han såg den igår.”

”Det var säkert en Maja Liljeström”, sa Manuela. ”Och nu tecknar du den ur minnet?” Hon lät imponerad.

Kasir brydde sig inte ens om att titta upp från sin teckning. ”Påsk”, sa han tyst medan han fortsatte att teckna.

”Och hur går det för dig, Julia?” frågade Manuela.

”Bra”, sa Julia. ”Det är bara färgerna. Jag kunde inte hitta några pennor som passade helt perfekt.”

”Nej”, sa läraren och småskrockade. ”Det är väldigt litet i den här världen som är perfekt. Men jag är säker på att din teckning kommer att bli jättebra.” Hon klappade Julia på axeln innan hon gick vidare.

3.

”Julia! Dags att vakna!”

Julia suckade och tittade upp från sin bok. Hon hade redan varit vaken i två timmar och läst. Det fanns ingenstans hon hellre ville vara än i sin mysiga säng med en bra bok eller sitt teckningsblock – förutom möjligtvis på biblioteket. Idag stod torget längst ner på listan över ställen hon ville vara. Äventyret i hennes bok var mycket mer spännande än den tråkiga ceremonin vid torget.

”Julia!” Hennes mamma gläntade på dörren. ”Vad bra, du är vaken. Men då får du komma ner till frukost. Vi måste skynda oss om vi inte vill missa allt det spännande på torget.”

Julia stönade. ”Får jag inte bara ligga kvar här och läsa medan du och Edvin åker dit?”

”Åh, kom igen, Julia!”

Julia hatade när hennes mamma sa ”Åh, kom igen, Julia!” Det hade hon sagt nästan oavbrutet under hela sexan.

”Det här är både konst och historia”, fortsatte mamma. ”Och lite solljus och frisk luft skulle inte skada dig.”

Julias mamma tyckte aldrig att lite solljus eller frisk luft skulle skada någon. Det var det hon brukade säga innan hon sa att de skulle cykla någonstans i stället för att ta bilen. Plötsligt kom Julia att tänka på boken hon höll på att läsa. Huvudpersonen, tjuven Rapp Galacto, höll på att styra sitt rymdskepp rakt in i solen. Om Julias mamma hade varit med på kommandobryggan skulle hon nog ha sagt: ”Lite solljus och frisk luft skadar inte” innan de kraschade in i solen och försvann båda två. Och om det var Julia som styrde skulle hon nog lägga till en ”Åh, kom igen, Julia!” Julia fnittrade.

”Vad bra att du är så pigg och glad”, sa mamma. ”Du kan hjälpa till att muntra upp din vän Kasir.”

”Kasir?” sa Julia. Hon satte sig upp i panik. ”Vad har han med saken att göra?”

”Eva frågade mig om inte vi kunde ta med honom på vår utflykt. Hon har just blivit hans god man efter att den förra slutade.”

”Men mamma! Du måste säga nej! Allvarligt!”

”Åh, kom igen, Julia! Han har gått igenom så mycket ...”

”Han är inte den enda!” Julias blick hamnade på det inramade fotografiet av hennes pappa som stod bredvid den slitna ponnyboken på hennes nattduksbord. ”Mamma, du måste säga nej! Jag orkar inte träffa honom idag!”

”Jag är ledsen, Julia, men ...” Det var också någonting som mamma sa ofta. Den här gången avslutade hon det med ”... de är redan på väg.”

”På väg hit?” skrek Julia. ”Kommer de hit?” Hon hoppade upp ur sängen och sprang till badrummet. Det här var som en mardröm. Kasir fick inte komma in i hennes hus. Han fick inte se hur litet det var, hur allt var trasigt, hur de inte hade alla de roliga saker som alla andra hade. Och han fick absolut inte se henne i hennes gamla, slitna ponny-pyjamas som var för kort i både armarna och benen.

Dörren till toaletten var stängd. ”Edvin!” skrek Julia och knackade på dörren. ”Jag måste duscha!”

”Okej, vänta bara”, sa han. Julia hörde honom vända blad.

”Du kan läsa din serietidning på soffan!” sa hon. ”Jag måste använda duschen nu! Du har trettio sekunder!”

”Det låter som om någon vill se fräsch och fin ut för Kasir”, sa mamma och småskrattade.

I det ögonblicket önskade Julia att hennes mamma verkligen hade åkt in i solen i ett rymdskepp. Och att hon också hade varit med så att hon skulle slippa det här.

Mamma nynnade muntert medan hon gick förbi Julia mot köket för att göra i ordning gröten.

Efter en evighet spolade Edvin och öppnade dörren. Julia brydde sig inte ens om att säga åt honom att tvätta händerna – hon sprang bara in och stängde dörren efter sig. Spegeln bekräftade det hon hade fruktat: hennes hår såg ännu hemskare ut än hennes pyjamas. Hon brukade vara stolt över att hon hade ärvt sin pappas vilda, bruna hår precis som Edvin. Men det var

efter att hon hade tvättat och torkat och borstat det. Nu önskade hon att hon hade ärvt sin mammas raka, blonda hår i stället.

Julia gjorde sig i ordning snabbare än hon någonsin hade gjort förut. Men det räckte inte. Hon hörde ytterdörren öppnas och sedan Evas och mammas röster. De två skulle kunna prata i en evighet utan att tröttna på det. Och huset var inte så stort att Julia kunde öppna dörren till toaletten och smyga till sitt sovrum för att byta om utan att de såg henne.

Hon tittade på sin pyjamas och ångrade bittert att hon inte tagit med sig kläderna in på toaletten.

”Julia!” ropade hennes mamma. ”Din vän Kasir är här!”

”Jag är nästan klar, mamma!” ropade Julia. ”Ni kan börja utan mig!” Men hon tog tid på sig med att torka och borsta håret. Hon väntade tills hon var säker på att Eva hade åkt iväg och att de andra hade gått in i köket.

Hon virade in sig i handduken – bättre den än den rosa ponny-pyjamasen. Sedan öppnade hon dörren och sprang till sitt rum så fort hon kunde. Där övervägde hon om hon skulle ta den fina gula vårklänningen som hennes moster hade köpt till hennes tolfte födelsedag. Men då tänkte hon på mammas kommentar om att vilja imponera på Kasir och valde blåjeans och en t-shirt i stället. Också köpta av hennes moster.

När hon kom till frukostbordet höll Edvin på att göra sitt korttrick för Kasir. ”Är *det här* ditt kort?” frågade han och visade stolt upp en spader femma.

Kasir nickade och visslade lågt.

Edvin härmade hans visslande nästan perfekt. Han var bra på att vissla, som mamma sa att deras pappa hade varit. Julia kunde inte minnas att hon någonsin hade hört honom göra det, men hon hade ju bara varit sex år gammal när han hade gått bort. Edvin hade hon däremot hört tusen gånger – och det gick henne på nerverna.

Men när Kasir hörde visslandet sken han upp och blev gladare än Julia någonsin sett honom. Han log och skrattade, dunkade Edvin i axeln och visslade en annan ton.

När Edvin såg den ivriga gesten som Kasir gjorde härmade han även den tonen, och Kasir skrattade och klappade händerna.

”Det räcker!”

Julia blev chockad av kraften i sin mammas röst. Mamma skakade på huvudet som om hon var lite förvånad själv. ”Sluta härma honom, Edvin. Det är inte artigt.”

”Men mamma, han tycker ju att det är kul”, invände Edvin.

”Nej, sluta har jag sagt. Ät din gröt.” Mamma vände sig till Kasir och tilltalade honom i en mjukare ton, som om hon skämdes för sitt utbrott. ”Grattis till din stora vinst. Jag har sett din teckning i tidningen. Du är verkligen begåvad.”

Kasir nickade och visslade tyst.

”Du ska säga tack”, sa Edvin. ”Här i Sverige säger man tack.”

”Tack”, sa Kasir. Han tittade ner i bordskivan.

”Jag ser att du och Eva cyklade hit”, sa mamma. ”Hoppas att det går bra för dig att cykla till torget.”

Julia stönade.

Det var Julias tur att diska efter frukosten, men det gjorde inte så mycket. Hellre det än att umgås med Kasir. Hon önskade bara att mamma inte hade insisterat på att visa honom hela huset.

När hon hade diskat klart var det dags att ta fram cyklarna. Lyckligtvis var Kasirs cykel inte så mycket finare än hennes. Däremot var den lite större och passade honom nästan perfekt. Han var lite kortare än Julia, men hennes cykel såg ut som en liten flickas leksak bredvid hans.

Julia fick mycket tid att studera hans cykel medan hon trampade långsamt för att slippa prata med honom. Han verkade inte vara helt cykelvan och hade svårt att komma igång igen varje gång de stannade vid en vägkorsning. Och trots att Edvin visade upp en massa tricks för honom och utmanade honom att testa cyklade han bara rakt framåt, och lite vingligt.

Medan Julia cyklade bakom Kasir försökte hon låta bli att stirra på penseln som stack upp ur hans ficka – samma pensel som han hade tagit fram under brandövningen några dagar tidigare. Hon trängde undan den obehagliga känslan som den väckte och försökte bara vara irriterad på Kasir istället. *Varför måste han ha med sig den? tänkte hon. Kan han inte låta bli att göra sig märkvärdig? Försöker han visa upp sig som den stora konstnären,*

bildtävlingens stora vinnare? Hon tänkte förbittrat på hur hennes bild inte hade kommit med i tidningen i år. Den där Jesusbilden var jätteolämplig, tänkte hon. Om alla vuxna inte tyckte så synd om honom, då skulle man aldrig ha valt den. Om jag hade ritat den skulle man bara ha sagt att den inte passade påsktemat. Han färglade den inte ens!

Hon försökte fokusera på sin frustration medan de närmade sig torget. Ett tag lyckades hon till och med glömma de andra känslorna som penseln väckte hos henne.

De var bland de första som hade kommit för att fira stadens tvåhundraårsdag. Det passade Julia bra då det betydde att det var ganska få som såg henne parkera sin lilla, slitna cykel. Det innebar också att hon fick se dramat som uppstod mellan arrangörerna och Trubaduren, Åsviks mest ökända invånare, när han skulle avlägsnas från platsen.

4.

Julia visste inte varför den store, medelålders mannen kallades för Trubaduren. Hon hade aldrig sett honom sjunga eller spela något instrument. Han brukade bara sitta på en bänk i parken eller på torget i sin slitna bruna rock och vissla när folk gick förbi. När hon hade gått förbi honom i sin nya, gula klänning på väg till sin födelsedagspicknick hade han visslat åt henne. Hennes mamma hade blivit rasande arg och sedan förklarat för Julia att mannen var en farlig alkoholist och att man inte skulle prata med honom. Som om hon inte visste.

Nu satt Trubaduren på den låga, breda marmorpedestalen där *Olycksbanden* stod. Egentligen hette den stora bronsskulpturen *Välkommen*. Julias mamma hade jobbat som konsthistoriker eller något sådant en gång i tiden innan hon blivit arbetslös och sedan kassör-ska på mataffären, och hon hade sett till att Julia hade lärt sig om varenda konstig skulptur i hela staden. Julia hade fått lära sig att *Välkommen* var skulpterad av Angelica Skogsbergh, stadens stora kvinnliga skulptör som hade fyllt hela Åsvik med sina obegripliga konstverk någon gång innan Julia föddes. Men de flesta bara

kallade den här skulpturen som stod mitt på torget för *Olycksbanden* och tänkte inte på vem som hade skapat den. Det var ju en hand, med handflatan uppåtvänd och fingrarna lätt böjda, tillräckligt stor för två tonåringar att sitta i och hängla eller för fem barn att klättra på samtidigt. Och hålet som gick rakt igenom handflattans mittpunkt visade ju att ägaren hade råkat ut för en olycka. Vissa barn kallade den för ”den klumpiga snickarens hand”. Kanske för att Petter, slöjdläraren i Klippåsskolan, brukade kalla den så och använda den som ett varnande exempel.

Idag var det inte några barn som lekte på *Välkommen*. Ingen vågade nu när Trubaduren satt på piedestalen, vänd mot den nya skulpturen som skulle avtäckas fyra meter bort. Han såg verkligen skrämmande ut, med sitt rödflammiga ansikte, sitt oansade gråa skägg och sin illaluktande bruna rock. Han var en sådan som man gärna undvek. Men nu hade han satt sig i händelsernas mitt. Alltså måste någonting göras åt honom.

Den tunga uppgiften föll på Hans Karlfeldt, han som brukade tala på Valborgsmässoafton och alla andra tillfällen då någon i staden skulle tala. Han var en viktig person på något sätt, även om Julia aldrig riktigt fattat vad han hade gjort för att förtjäna det. Kanske var han bara elegant och finkläd.

Medan Julias mamma stod kvar vid cykelstället och småpratade med en annan kvinna stod Julia på behörigt avstånd och betraktade Hans Karlfeldts försök att få bort Trubaduren från *Välkommen*.

Den långa, rakryggade mannen med sitt välansade grå pipskägg och sin fina kostym närmade sig den hopsjunkna, tjocka alkoholisten med bestämda steg. ”Ursäkta”, sa han. ”Vi kommer att ha en avtäckningsceremoni här snart.”

”Givmildhet”, sa Trubaduren. Ibland pratade han lite osammanhängande. ”Jag skulle inte missa det, Hasse.” Han tog en djup klunk från en flaska han hade med sig.

Hans Karlfeldt stirrade och tappade hakan. Det var nästan kul att se.

”Det är en stor dag”, fortsatte Trubaduren. ”Verkligen en dag att fira, eller hur? Ska vi skåla på det?” Han höll fram den halvtomma flaskan.

Hans Karlfeldt harklade sig och rättade till sin slips. ”Talet kommer att hållas här mellan skulpturerna”, sa han.

”Jaså?” sa Trubaduren. ”Och vem kommer att tala om Angelicas verk idag? Någon expert, gissar jag? En stor konstnär eller akademiker? Eller kanske någon som kände henne väl?”

Nu höjde Hans Karlfeldt rösten. ”Herr Professor”, sa han. ”Kan du snälla flytta på dig så att ceremonin kan börja?”

Julia visste inte varför den stilige mannen valde att säga *Herr Professor*, men det lät som någon sorts ironisk förolämpning. Hon tyckte nästan synd om Trubaduren. Men sedan reste sig alkoholisten med storm i blicken. Han var en stor man, lika lång som

Hans Karlfeldt men kanske dubbelt så bred under sin nedsmutsade rock. För ett ögonblick trodde Julia nästan att han skulle klippa till den andra mannen.

Hans Karlfeldt såg lika arg ut, och de två männen stod och stirrade på varandra. Sedan sänkte Trubaduren blicken, visslade lågt och lommade iväg för att sätta sig på en bänk ett stycke bort.

”Det var bra, Hans”, sa en annan man och lade en hand på Hans Karlfeldts axel.

Julia tittade hastigt bort från Trubaduren ifall han skulle titta upp och kanske få syn på henne. Hon sökte snabbt efter någon annan att samtala med. Hennes bror hade sprungit bort till glasskiosken, mamma var fortfarande fast i samtalet med kvinnan vid cykelstället, och Kasir ...

Kasir gick raka vägen mot bänken där Trubaduren satt med hängande huvud. Medan Julia tittade häpet på, visslade pojken tre toner som lät nästan som en fråga, drog fram penseln ur sin bakficka och höll fram den som om han ville att alkoholisten skulle ta den.

Den stora alkoholisten for upp på fötter. Utan att tänka sig för rusade Julia fram för att rädda Kasir.

”Kasir!” väste hon och drog pojken bakåt. ”Kom. Vi får lämna honom ifred.”

Trubaduren tornade upp sig över dem. Hans ansikte var skrämmande att se, med stora, stirrande ögon, som om han hade blivit helt vild.

Kasir kämpade emot Julia och höll fram penseln igen. Han visslade samma tre toner.

Med ett tjut vände sig Trubaduren och flydde från torget. ”Förlåt, Angelica!” gnydde han medan han sprang. ”Jag försökte ...” Snart hade han försvunnit bakom hörnet till huset där Systembolaget fanns.

Julias mamma kom rusande mot dem. ”Hur gick det?” frågade hon. Hon lade en hand på Julias axel och tittade henne i ögonen, sedan upprepade hon samma procedur med Kasir. ”Sa han något till er? Skadade han er?”

”Wow!” sa Edvin, bakom Julia. ”Kasir, du skrämde bort Trubaduren! Du är typ dagens hjälte!”

Kasir verkade inte fatta någonting. Han stod kvar med penseln i sin utsträckta hand och såg mot hörnet där alkoholisten hade försvunnit. En stund var Julia nästan rädd att han skulle följa efter honom.

”Mår ni bra?” fortsatte hennes mamma.

”Ja, ja, vi mår helt bra, mamma”, sa Julia med en uppgiven suck. ”Du behöver inte fråga tusen gånger!”

I ögonvrån såg hon Caroline och Elin, två av hästtjejerna, i sina snygga kläder. De stod vid glasskiosken, och de hade blickarna riktade mot henne.

Åh nej, tänkte Julia och önskade att jorden skulle öppna sig och sluka henne. *Såg de det där med Trubaduren? Kommer de att prata?* Det skulle de förstås göra. Och Julia visste inte vilket som skulle vara värst – om de pratade om henne som om hon var kompis med Trubaduren, eller om de pratade om Kasir som om han var hjälten som hade skrämt bort mannen.

Barmhärtigt nog började ceremonin så småningom, och vid det laget hade så mycket folk samlats att Julia kunde gömma sig i folkmassan.

Hans Karlfeldt stod mellan de två skulpturerna, *Olycksbanden* till vänster och den nya, stora skepnaden övertäckt med ett stort vitt skynke till höger. Han testade sin mikrofon. När han äntligen var nöjd med ljudkvalitén började han ett långt, högtidligt tal om Åsvik, deras kära hemstad. Han pratade om hur Åsvik hade varit en konststad från början när Åsbäcksmålarna hade varit verksamma i sina stugor ute i skogen, om hur mycket konsten hade betytt för staden och om alla de stora konstnärerna som hade bott där under åren.

Det var ett tråkigt tal, och efter bara någon minut vandrade Edvin bort för att titta i skyltfönster. Kasir stod däremot kvar och stirrade. Fast inte på Hans Karlfeldt. I stället tittade han länge och noga på *Olycksbanden*.

Hans beteende retade Julia, men inte lika mycket som penseln som stack upp ur hans bakficka. Det faktum att han hade försökt ge den till Trubaduren, och att Trubaduren sedan hade flytt, gnagde i Julias tankar. Hon försökte tänka på något annat, vad som helst, och hennes tankar hamnade på boken hon höll på med hemma. Hjärten, Rapp Galacto, hade börjat som ficktjuv. Och han hade förödmjukat den arroganta generalen Riff Torum ganska ordentligt genom att stjäla kraftstaven från hans bälte mitt under ett samtal, medan generalen höll på att kalla honom för en enkel tjuv.

Julia tittade runt och försäkrade sig om att ingen tittade. Mamma hade i alla fall blicken på Hans Karlfeldt, som om hon drack i sig varje ord han sa. Och Edvin var borta vid leksaksaffären och tittade på det som visades i skyltfönstret. Mamma skulle aldrig köpa något av det till honom, men kanske skulle han lyckas övertala deras moster nästa gång hon kom på besök.

Det är fullt att stjäla från en flykting, viskade en röst inom Julia.

Jo, svarade hon rösten, *men jag kommer ju att ge tillbaka penseln imorgon. Jag ska bara ...* Men det var så löjligt att hon inte ville erkänna vad hon ville, inte ens för sig själv. Att inspektera penseln lite närmare, bevisa för sig själv att det bara var en vanlig pensel ... *Nej, jag vill bara lära honom en läxa*, tänkte hon. *Visa honom att han inte kan stoltsera med sin pensel som någon stor konstnär efter att ha vunnit bildtävlingen på ett så orättvist sätt.*

Tyst närmade hon sig flyktingpojken. Hon måste slå till snabbt. Hon sträckte fram handen, men sedan tvekade hon. Höll hon på att bli en sådan mobbare som Tony i klassen? Men då tänkte hon på Kasirs teckning i tidningen. Hennes hand sköt fram och strax hade hon penseln.

När hon tog tag i den ilade något som kändes som en elektrisk stöt genom hennes hand. Lyckligtvis lyckades hon hålla sig och inte tjuta högt.

Det var inte så konstigt, tänkte hon medan hon backade tyst undan och stoppade ner penseln i sin egen ficka. *Det är samma sak som händer när Edvin går på mattan*

med sina fluffiga tofflor och ger mig en stöt i örat. Inget konstigt alls. Penseln gick inte hela vägen ner i hennes ficka. Hon flyttade den till den andra fickan, längst bort från Kasir.

”Och därför”, höll Hans Karlfeldt på att säga, ”är det min stora ära att få visa er Angelica Skogsberghs mästerverk ... *Givmildhet!*” Han drog tillbaka det vita skyndet och avtäckte en stor skulptur i väderbiten brons.

Det var ännu en hand, nästan exakt likadan som den första. Som *Obycksbandens* spegelbild.

Ett förvånat mummel gick genom folkmassan. Kasir hoppade av glädje, visslade och ropade högt på ett språk som Julia inte förstod. Hon backade undan några steg med penseln i fickan.

Eva ringde Julias mamma senare den dagen. Tydligt hade Kasir tappat bort någon grej – hon trodde att det var någonting mycket viktigt för honom, men hon kunde inte få honom att förklara vad det var för något. Han hade vägrat att gå tillbaka till sitt boende, och insisterat på att cykla raka vägen tillbaka till torget. Medan Eva pratade höll han fortfarande på att söka där. Hon undrade om Julias familj hade sett någonting – om han kunde ha tappat bort något hemma hos dem.

”Julia?” Mamma tittade upp från mobilen. Julia hade suttit vid köksbordet och hört hela samtalet medan hon gjorde sina läxor.

Hon suckade. ”Mamma, hur ska jag veta om han har tappat bort någonting här om jag inte vet vad det är för något?” Hon stängde sin mattebok och gick mot sitt sovrum med tunga steg. Hon stängde dörren om sig och andades ut. En olustig känsla spred sig i hennes maggrop.

Jag borde ha sagt någonting, tänkte hon. Alla skulle ha tyckt att jag var så snäll, om jag hittade hans borttappade pensel så att han kunde sluta leta och gå hem. Men nu var det för sent. Hon hade fattat sitt beslut. Jag kommer ju att ge tillbaka den imorgon, påminde hon sig själv. Jag behöver inte berätta att jag tog den från hans ficka. Jag kan säga att jag hittade den på gatan på väg till skolan – som om den ramlade ur hans ficka medan vi cyklade.

Hon sneglade på sitt pennfodral. Skulle hon äntligen ta fram penseln och inspektera den närmare? Men nu kändes det bara löjligt. *Jag såg fel, tänkte hon. Och nu har jag stulit av en flykting.*

Hon öppnade sitt mattehäfte igen för att få något annat att tänka på. Efter en stund gav hon upp och tog fram sin bok om Rapp Galacto. Men just nu kändes det inte bra att läsa om en tjuv.

5.

Den kvällen blev Julias mamma oväntat inkallad till sitt jobb på mataffären. Alltså blev Julia tvungen att laga middag till sig själv och Edvin. Som vanligt när de var ensamma hemma blev han helt omöjlig. Han klagade och gnällde när hon sa åt honom att diska efter maten, och när hon skulle få honom att gå och lägga sig tyckte han att han skulle få stanna uppe lika länge som hon. ”Det är ju påsklov”, gnällde han.

”Du är bara tio, och jag är snart tretton”, sa Julia. ”Och du vet att mamma vill att vi ska sova. Jag kommer att gå och lägga mig så snart du har somnat.”

Men när hennes lillebror hade somnat tog hon fram sitt block och sitt pennfodral och satte sig vid köksbordet för att teckna. Hon behövde göra någonting lugnande efter all stress över Kasir och Edvin.

Julia öppnade pennfodralet för att ta fram en blyertspenna, och hennes blick föll på den fina, mörkbruna penseln som hon hade gömt där. Varför behövde Kasir bli så ledsen över en sådan liten sak? Visst var den fin, men hon hade aldrig sett honom använda den för att måla. Varför gå tillbaka till torget för att leta efter den? Varför inte bara köpa en ny pensel?

Julia skruvade på sig och kände hur ringen på hennes halsband rörde sig mot hennes hud. Pappas ring. Om hon förlorade den, skulle hon bara köpa en ny?

Hennes tankar famlade efter det sista glada minnet hon hade med pappa. Julia, då en sömnig sexåring, hade legat i sängen och lyssnat medan pappa hade läst den där ponnyboken och gjort alla röster. Hon läste den fortfarande då och då när hon hade svårt att somna. Ibland trodde hon att hon till och med kunde minnas hur alla röster hade låtit. Ibland kunde hon inte minnas, och det gjorde ont.

Kunde penseln vara ett minne av Kasirs föräldrar?

Jag får be om ursäkt när jag ger honom penseln imorgon, tänkte Julia. Inte för att jag tog den – det får han aldrig veta. Jag får säga att jag hittade den och be om ursäkt för att jag inte förstod och gav tillbaka den direkt.

Hon sträckte fram sin hand för att ta upp den smala penseln. Sedan mindes hon stöten hon hade känt på torget och tvekade. *Löjligt*, tänkte hon och tog bestämt tag i penseln. Ingen stöt.

Skaflet var mjukt och lent. Ett plötsligt infall fick henne att föra penseln till sin näsa – för att kolla om den luktade rök? Men det gjorde den förstås inte. Det var nog bara den sena timmen som gjorde att hon fick sådana märkliga tankar. I stället kände hon en svag kryddig lukt. Var den gjord av någon sorts sällsynt trä? Något som bara växte i Kasirs hemland?

Hon kände borstens kittlande mjukhet mot sin handflata. Sedan tryckte hon hårdare och såg hur de

silkeslena håren bredde ut sig mot hennes hud. När hon drog tillbaka penseln satt en liten grå fläck kvar på handflatan.

Typiskt, tänkte hon. Hon lade penseln på bordet och gick mot diskhon för att tvätta sig om handen. *Han bryr sig så mycket om penseln men orkar inte ens rengöra den ordentligt. Typisk kille.*

Det kalla vattnet lyckades inte spola bort den grå fläcken. Inte ens när Julia tvålade in handflatan och försökte för andra gången. *Vad störande*, tänkte hon och gnuggade huden med en blöt disktrasa. Till slut gick fläcken bort. Men då blev trasan helt grå.

Hon stirrade på den missfärgade trasan och kom att tänka på rökmonstren som Kasir hade tecknat några dagar tidigare – monstren som hade förstört slottet och hela världen som han hade skapat.

En rörelse i ögonvrån fick Julia att hoppa till. Hon vände sig mot köksbordet. Hade någonting rört sig i mörkret utanför fönstret?

Det var bara en fågel eller någonting, tänkte hon och satte sig vid bordet för att teckna. Hon tog blyertspennan och började rita en häst – den sortens häst hon hade längtat efter att rida på ända sedan Caroline och Elin hade fått sina hästar i femman och slutat hänga med henne. Men precis som vänskapen med dem, krånglade hennes teckning hela tiden. Hon blev tvungen att sudda gång på gång, och suddet lämnade grå fläckar som återigen fick henne att tänka på Kasirs rökmonster.

Medan hon jobbade med sin teckning makade hon sig omedvetet längre och längre bort från det mörka fönstret. Flera gånger trodde hon att hon såg en rörelse i ögonvrån, men det var nog bara någonting hon inbillade sig. Eller var det trädet som vajade i brisen? Hon höll blicken fäst på papperet, rädd för vad hon kanske skulle se i mörkret utanför om hon tittade för nära.

Ett skramlande vid ytterdörren fick Julia att hoppa till. Dörren öppnades med ett knarrande.

”Mamma?” sa Julia. Hon sneglade på klockan. 22:45. Hennes mamma skulle ha jobbat till 23:00.

Fotsteg närmade sig i hallen, och Julia reste sig ur stolen. ”Mamma?”

En kortvuxen, mörk figur kom runt hörnet och in i köket, och Julia skrek till.

Det var Kasir. Den tystlåtna pojken klev in i köket och kom mot Julia med fast blick, utan att säga ett ord.

”Kasir?” sa Julia skräckslaget och backade undan.

Pojken närmade sig henne, och alla onda rykten som Julia någonsin hade hört om flyktingar och våld, allt som hennes mamma sagt att man inte skulle tro, blixtrade genom huvudet. *Han har kommit hit för att mörda mig*, tänkte hon förskräckt och kände fönsterblecket mot sin rygg. Hon var inträngd i ett hörn.

Med en plötslig, våldsamt rörelse kastade Kasir sig framåt. Julia höjde sina händer för att försvara sig och skrek.

Men Kasir kastade sig bara över den mörkbruna penseln som låg på bordet. Han plockade upp den,

höll den i ett järngrepp och snurrade sedan runt med penseln framför sig som ett litet svärd. ”Inte trygg”, sa han utan att titta bakåt mot Julia. ”Rök.”

Nu smälte Julias rädsla bort i en plötslig våg av brinnande vrede. ”Vad gör du, Kasir?” skällde hon. ”Man tar sig inte bara in i folks hus mitt i natten utan att knacka! Jag vet inte hur ni gör i ditt hemland, men här ...”

Någonting rörde sig i dörröppningen, och flyktingpojken rusade framåt med penseln i högsta hugg.

”Oj!” sa Edvin och backade snabbt undan. ”Kasir, vad gör du här? Jag låg och sov, och så hörde jag skrik och ...”

Kasir sänkte penseln och började knuffa Edvin mot ytterdörren. ”Inte trygg ... Rök.”

Nu kokade vreden över i Julia. ”Rör inte min lillebror!” röt hon och skyndade ut ur köket mot pojkar-na. ”Om du ...”

Edvin skrek till. Hans ansikte var blekt, och hans ögon var stora som tefat.

Julia kastade en snabb blick över axeln, mot det hennes lillebror stirrade på – och fick syn på en stor skepnad som rörde sig i det mörka vardagsrummet.

6.

Vid första anblicken såg skepnaden ut som ett mörkt mellanting mellan en stor bläckfisk och ett troll ur en sagobok. När den vände sig för att rikta sina stora, becksvarta ögon mot Julia blev alla dess konturer suddiga och vred sig i luften som rökslingor. *En mardröm*, tänkte hon förskräckt då monstret rörde sig sakta mot henne. *Jag drömmer bara.*

”Spring!” skrek Kasir och trängde sig förbi Julia och ställde sig mellan henne och monstret. Han höjde penseln, och med ett skarpt visslande mot rökvaelsen började han teckna med snabba, vilda rörelser i luften framför sig.

Monstret stannade till, och dess mörka tentakler vajade som i en osynlig bris. Kasir vrålade och slog i luften med penseln. Någonting som ett nät gjort av ljusgrå rök flög fram ur penseln, mot monstret – och bröts sönder över den mörka varelsen utan någon synbar effekt. Monstret utstötte ett otäckt, rytmiskt hostande ljud, som en parodi av ett skratt. Sedan kom det glidande mot dem.

”Spring!” skrek Kasir och föste Julia och Edvin mot dörren.

Julia vaknade till och flydde ut i mörkret tillsammans med de två pojkarna. Det var först när de hade kommit en bit längs gatan som hon insåg att hon sprang i strumporna. Hon kastade en blick bakåt och såg hur det mörka monstret kom strömmande ut genom dörren som rök. En sådan varelse till, större och hemskare än den första, satt på husets tak, och flera mindre rökmonster svävade i luften kring träden. Att gå tillbaka och hämta skorna var inget alternativ. Hon fortsatte att springa allt hon kunde tillsammans med de andra.

”Här!” sa Kasir och ledde dem över en gräsmatta, till en annan gata.

”Vänta”, sa Julia och stannade vid kanten av gräsmattan. ”Vi måste till mataffären för att hitta vår mamma ...” *Och vad ska mamma göra åt det här?* tänkte hon. Men hon var så chockad att hon knappt visste vad hon sa.

”Nej, här!” sa Kasir.

Julia vände sig om och såg flera mörka skepnader komma glidande mot dem genom nattluften. Då sprang hon åt det håll Kasir ville, tillsammans med sin lillebror.

”Julia”, sa Edvin skräckslaget medan de sprang. ”Är det här på riktigt?”

”Nej”, svarade Julia. ”Det är bara en dröm. Men sluta inte springa.” Hon önskade att någon skulle säga samma sak till henne.

Medan de sprang kände Julia hur kallt det var och önskade att hon hade plockat med sig sin jacka. Men

skorna skulle ha varit ännu bättre. Hon försökte lindra smärtan i sina fötter genom att springa på den smala gräsremsan bredvid trottoaren – men gräset var blött och kallt. Åtminstone hade hon inte hunnit byta om till sin ponny-pyjamas. Edvin sprang i sin pyjamas, ett par shorts och en stor t-shirt med mataffärens logotyp, en av mammas gamla arbetströjor. Julia skulle ha skämts om situationen inte var så absurd. Lyckligtvis var det inte någon ute.

”Vad var de där *sakerna*?” frågade hon Kasir när de hade sprungit över bron mot centrum.

”Farlig”, svarade pojken. ”Spring. Inte sluta.”

Julia kastade en snabb blick bakåt och såg att någonting mörkt rörde sig i luften på andra sidan bron. Varelserna hade inte gett sig.

”Skynda på”, sa hon till sin lillebror.

”Men jag har ont i fötterna”, klagade han.

”Jag vet”, sa Julia. ”Men vi måste springa.”

Men vart? Flyktingpojken höll på att leda dem in mot centrum, men var skulle de kunna vara trygga för rökmonstren?

”Kasir!” flåsade hon medan de sprang. ”Vart ska vi? Vad ska vi göra?”

Men flyktingpojken svarade inte.

Snart kom de fram till Åsviks lilla centrum. Det lys-te i skyltfönstren, men ingenting var öppet, förutom krogen på huvudgatan. Pratet och skrattet därifrån ekade över gågatornas kullerstenar, det enda ljudet i den folktomma stadskärnan.

Kasir ledde dem mot krogen och för ett ögonblick trodde Julia att de skulle stanna där. Skulle de vara trygga där inne bland alla vuxna? Men flyktingpojken sprang rakt förbi stället, och Julia och Edvin sprang efter honom.

De sprang ut på torget, och Kasir ledde dem mot de två stora bronshänderna i torgets mitt.

Någonting rörde sig där i skuggorna, och till Julias fasa reste sig en stor, mörk skugga mellan händerna och vände sig mot dem. Hon högg tag i Edvins arm och tvärstannade.

Kasir skyndade sig fram till skuggan, visslande och jollrande obegripligt.

”Nej, lämna mig ifred!” svarade skuggan förskräckt och började ragla bort från flyktingpojken. Först då kände Julia igen Trubaduren.

Kasir fortsatte att jollra och vissla. ”Snälla”, sa han till slut. ”Vi behöva ...” Han räckte fram sin pensel i mörkret, precis som han hade gjort tidigare den dagen.

Trubaduren vände sig om och visslade en skarp ton som fick Kasir att rygga undan. ”Förstår du inte, pojk? Jag gör inte sådant längre ... Jag kan inte. Du har kommit till fel person. Du behöver Angelica, inte mig.” Hans röst blev tjock av tillbakahållen gråt.

Kasir högg tag i ärmen på alkoholistens rock. ”Snälla! Inte fel! Inte fel ...”

”Julia?”

Julia hörde skräcken i sin lillebrors röst och vände sig om. En mörk form var på väg mot dem, svävande

över hustaken som en missbildad, fyrvingad fågel gjord av svart rök.

”Kasir!” skrek Julia och pekade. Hon backade mot Kasir och drog med sig sin lillebror.

Flyktingpojken släppte alkoholisten, höjde sin pensel mot rökmonstret och började teckna. Ett ljusgrått, fågelformat någonting flög fram ur penseln och rusade mot det flygande monstret.

De två fåglarna slogs i luften ett ögonblick, och så försvann båda två.

”Du gjorde det!” sa Edvin och dunkade Kasir i ryggen. ”Du gjorde det, Kasir!”

Men då höjde sig flera mörka fågelformar över hustaken. En del var fyrvingade som den första. Andra var mer fjärilformade, med två stora, runda vingar. Det fanns över ett dussin, och allihop var på väg mot dem.

Kasir visslade panikslaget och slungade iväg ännu en ljusgrå fågel. ”Snälla”, sa han och tryckte penseln i handen på Trubaduren.

Den stora alkoholisten tittade på penseln i sin hand. Sedan, till Julias förvåning, kastade han en snabb blick på henne och suckade djupt. ”Jag gör det en sista gång, Angelica”, sa han. ”För Henriks dotter.”

Hur vet han pappas namn? undrade Julia medan Trubaduren började teckna i luften.

En svärm av små, ljusgrå fjärilar flög fladdrande fram ur penseln. De cirklade kring de två stora händerna som ett ljusgrått moln.

De stora, svarta fåglarna tvekade utanför molnet av fjärilar. ”Kom då”, sa Trubaduren och hötte med näven mot dem. ”Kom och ta det sista! Kom och avsluta det ni började – om ni kan.”

De svarta monstren skriade, ett ljud som Julia var säker skulle hemsöka henne länge. Sedan flög de rakt in i molnet.

De ljusgrå fjärilarna gav sig på de mörka varelserna. Rökmonstren föll till marken och vred sig på kullersternarna, helt täckta av små ljusgrå vingar. Julia hoppade undan då en av dem nästan rörde hennes fot med en arm som en rökslinga – men då upplöstes monstret och försvann.

Snart var det bara ljusgrå fjärilar kvar. Då tecknade Trubaduren i luften igen, och de försvann också.

”Det är gjort”, flämtade Trubaduren och försökte ge penseln tillbaka till pojken. ”Jag vet inte hur de tog sig hit eller varför de var efter er, och jag vill inte veta. Men ni får vara försiktigare från och med nu, för ...”

Flyktingpojken vägrade ta emot penseln. Han visslade flera skrämde toner och pekade mot Systembolaget. Ett stort, bläckfiskliknande monster kom halvglidande och halvhasande runt hörnet mot dem.

Trubaduren svor. ”Har du någonting starkare än den här penseln, pojke?”

Kasir visslade två låga toner.

Trubaduren svor igen och vände sig mot de enorma bronshänderna. Han började teckna hastigt på *Välkommen*. ”Ta tag i skulpturen”, sa han.

”Trubaduren, den är på väg”, sa Edvin förskräckt. Bläckfiskmonstret verkade öka hastigheten medan det gled allt närmare dem.

”Lägg händerna på skulpturen!” röt Trubaduren. ”Ingen tid för diskussioner! Jag måste rädda er!”

Kasir tog tag i *Välkommens* stora pekfinger och nickade åt Julia. Hon föste Edvin mot statyn och de tog ett finger var.

Samtidigt kom den stora rökvarelsen glidande emot dem. *Kommer det att göra ont?* undrade Julia ängsligt. *Fast i en mardröm borde det väl inte kännas?*

Bläckfiskmonstret gled fram till skulpturerna och sträckte sina mörka, oljiga röktentakler mot dem.

Sedan upplöstes världen i rök.

